

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Crist ha Ressuscitat, Al·leluia! Veritablement ha ressuscitat, Al·leluia!

Aquesta aclamació, que és una salutació de la Pasqua que es fa servir a moltes parts del món, particularment a les esglésies orientals, és també a la vegada una joiosa afirmació de fe en la Resurrecció del Senyor. Afirmar que el Senyor Jesús és viu, que va ser Crucificat i va morir al Calvari, però que Ell és viu, ha ressuscitat. Aquesta és la confessió que segurament van exclamar també els deixebles quan s'anaven comunicant la notícia. Crist ha Ressuscitat! Veritablement ha ressuscitat, Al·leluia!

Aquells deixebles que havien conegut Jesús, que l'havien vist morir i havien vist depositar el seu cos al sepulcre, es retroben amb Jesús, el seu amic, viu. És difícil d'imaginar quins sentiments deuriem experimentar en aquells moments.

Difícil sí, però no impossible. Podem imaginar el desconcert, els dubtes, però també l'alegria dels apòstols i dels primers deixebles. De fet, l'Evangelí ens diu que un dels apòstols, Tomàs, no s'ho volia creure, per a ell això no podia ser. No havia estat present a la primera aparició de Jesús i quan els seus companys li ho van explicar no s'ho creia. Però vuit dies més tard es trobaven tots junts altra vegada i llavors Tomàs es va trobar amb Jesús ressuscitat, i va confessar a Jesús vivent: «Senyor meu i Déu meu.»

Però, i nosaltres?, ens hem trobat amb Jesús a la nostra vida? Hem tingut aquesta experiència? I no em refereixo a veure'l físicament. Perquè si no és així, si Ell no és present a la nostra vida, vol dir que a aquesta vida li falta un element fonamental. I, a més, ens mancaran també la joia i l'esperança veritables.

**La incredulitat de sant Tomàs (1520), de Paolo Morando Cavazzola.
Museu de Castelvecchio, Verona (Itàlia)**

Tots tenim preocupacions, problemes que ens entristeixen, de vegades malalties, però cal que deixem que l'alegria de la Pasqua, l'alegria del retrobament, la presència d'aquest amic que és el Fill de Déu fet home, que ha donat la seva vida per mi i que ha ressuscitat, es barregi amb tots aquests sentiments i llàgrimes.

Tomàs, apartat dels seus companys, no volia, no podia creure. Només va trobar Jesús quan vuit dies més tard era amb els altres deixebles. Perquè Jesús es fa present a la comunitat, a l'Església. Un Jesús fora de l'Església, sense l'Església no és el Jesús veritable.

Ell ha vençut el pecat i la mort. La tomba no el va poder subjectar. La pedra va ser remoguda. Les dificultats a les nostres vides no tenen perquè aturar-nos. La fe ens ajuda a remoure-les. Ell és amb nosaltres: «Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

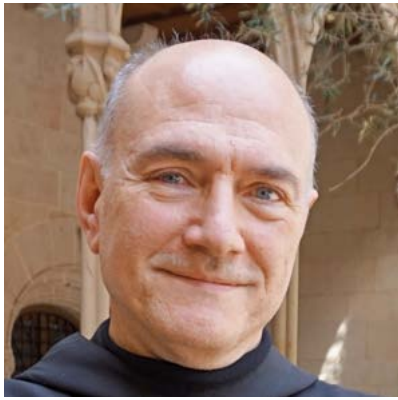
La Pasqua és un nou començament per a Crist i també per a nosaltres. Prego perquè experimenteu la seva presència i la seva força us arribi cada dia. Que tingueu un temps de Pasqua ple d'alegria i d'esperança!

Crist ha Ressuscitat, Al·leluia!
Veritablement ha ressuscitat, Al·leluia!

ENTREVISTA

75 anys de l'entronització

JOAN M. MAYOL

Dimecres, 27 d'abril, se celebra el 75è aniversari de les festes de l'entronització de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat, que van marcar decididament el començament d'un desvetllament religiós i cívic de Catalunya. «Montserrat va aparèixer més que mai com a referent espiritual, cultural i social a Catalunya, capaç d'impulsar tota mena de propostes en favor de la cultura i de la llengua del país», afirma el rector del Santuari de Santa Maria de Montserrat, el P. Joan M. Mayol, OSB.

Què va suposar l'entronització de la imatge?

Es van revitalitzar els pelegrinatges i la Confraria de la Mare de Déu, es va reprendre de nou la Vetlla de Santa Maria en la vigília de la seva festa i l'ofrena de les tradicionals làmpades votives. L'ofrena del tron va ser un signe de fraternitat en aquells moments que la societat catalana estava esquincada per la postguerra; per això, amb raó, aquesta ofrena a la Mare de Déu es va anomenar el «Tron de la Reconciliació».

Com hem de celebrar avui la festa?

El 27 d'abril de 1947, Catalunya va pujar a Montserrat, diu alguna crònica de l'època. Enguany, Montserrat voldria arribar a tot Catalunya per mitjà de la devoció popular que reflecteixen les imatges, els altars i les capelles que la Moreneta té arreu del país. Per això, convidem a commemorar aquest fet com un homenatge a aquella generació que va fer possible aquella represa religiosa i social, a fi de renovar els vincles amb el Santuari, i els lligams de fraternitat dels catalans.

Cap a on camina avui Montserrat?

Montserrat vol continuar essent un fogar d'espiritualitat i d'humanitat, un lloc d'encontre on tothom es pugui sentir a casa com a germans i germanes de tots els qui viuen i treballen en aquest país. Aquest treball humà i espiritual ha d'ajudar a prendre consciència, tant dels reptes que tota societat en procés de canvi té plantejats, com dels valors comuns que poden ajudar a viure aquests canvis amb millor encert.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Temps de portes obertes

Si preguntem als nois i noies que han d'iniciar els seus estudis a la universitat o a les escoles professionals per a què hi van, quines serien les seves respostes? De ben segur que diverses, depenent del captament de cadascú, dels seus interessos, del seu entorn, també de la incidència dels múltiples mitjans de comunicació... Probablement, però, les seves respostes girarien entorn a la idea d'adquirir coneixements: per aprendre a viure, per professionalitzar-se, per servir la societat, per estar preparats per recórrer el camí de la vida, per guanyar-se-la... En resum, per créixer com a persones.

El papa Francesc assenyalava, en unes paraules que, fa uns anys, adreçà a professors i alumnes que «l'element principal és aprendre a ser magnànim. La magnanimitat: aquesta virtut del gran i del petit que ens fa mirar sempre vers l'horitzó. Què vol dir ser magnànim?, es preguntava el Papa. Significa tenir un gran cor, tenir una ànima gran; vol dir tenir grans ideals, el desig d'aconseguir grans coses en resposta a allò que Déu demana de nosaltres». A l'hora de parlar de com aconseguir-ho, em-

prà uns enunciats més planers i quotidians: «Fer les coses bé cada dia, totes les accions quotidianes, els compromisos, les relacions amb les persones; fer les coses petites de cada dia amb un gran cor obert a Déu i als altres. És important, doncs, tenir cura de la formació humana adreçada a la magnanimitat», afegia el Papa: «El centre de formació no només amplia la dimensió intel·lectual, sinó també la humana. Tenir cura de les virtuts humanes: la lleialtat, el respecte, la fidelitat, el compromís.»

Com és obvi, es tracta de fugir dels imperatius de l'actualitat i de la moda per tal d'anar al fons. No cal veure cap contradicció entre la innovació i la voluntat de dominar el món present i la reflexió pausada i la recerca d'allò essencial i, en conseqüència, menys dominat per aquest present. Convé oferir espais de trobada en què les paraules ajudin a repensar el sentit i l'orientació de la formació personal, espais per formar i ajudar a créixer els nostres joves perquè esdevinguin persones magnànimes, madures, honestes, competents, lleials... que aprenguin a estimar les persones i a servir la societat.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Tocar las llagas del Señor

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Desde el principio de su Pontificado hemos oído al Papa hablar de la misericordia del Señor manifestada en sus llagas. En un tuit de los primeros que conocimos de él, escribía que «Jesús ha conservado sus llagas para hacernos ver su misericordia. Esta es nuestra fuerza y nuestra esperanza». Encontramos repetidas veces que Francisco muestra las llagas del Señor como la puerta de la misericordia.

En la Exhortación apostólica *Gaudete et Exsultate*, sobre «El llamado a la santidad en el mundo actual», el Papa, con un profundo pensamiento tomado de san Bernardo nos anima a dejarnos curar y transformar; nos dice: «penetra en las entrañas del Señor, entra en sus llagas, porque allí tiene su sede la misericordia divina».

En una de sus primeras homilias en Santa Marta, nos exhortaba a salir de nosotros mismos e ir hacia el hermano «para descubrir que las llagas de Jesús son todavía hoy visibles en el cuerpo de los hermanos» que sufren; y añadía que «tocando estas llagas, acariciándolas, es posible «adorar al Dios vivo en medio de nosotros». Para encontrar las llagas de Jesús hemos de hacer obras de misericordia. Nosotros que recibimos misericordia, hemos de entregarnos en misericordia.

Que nuestra Señora, la Madre, que canta las misericordias del Señor y vuelve hacia nosotros sus ojos misericordiosos, nos acoja bajo su manto y nos conceda la fe, el amor y la humildad, para repetir gozosos: «Señor mío y Dios mío.»

Lectures de la missa diària i santoral

25. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Pe 5,5b-14 / SI 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau. Sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ Dimarts [Sir 39,8-15 (o bé: 1Co 2,1-10) / SI 118 / Mt 5,13-16]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i dr. de l'Església, venerat a Lleó. Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet i o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnaiz Barron, trapenc.

27. □ Dimecres [Ac 1,12-14 / SI 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947). Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg. de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, prevs. de Barbastro.

28. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ Divendres [1Jn 1,5-2,2 / SI 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, dra. de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dissabte [Ac 6,1-7 / SI 32 / Jn 6,16-21]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev. fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ † Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Ac 5, 27b-32.40b-41 / SI 29 / Ap 5,11-14 / Jn 21,1-19 (o bé: 21,1-14)]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

Intencions del Sant Pare per al mes de maig

Preguem perquè els joves, cridats a una vida plena, descobreixin en Maria l'estil de l'escolta, la profunditat del discerniment, la valentia de la fe i la dedicació al servei.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor. Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor. Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aharon: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor, l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrera meu un gran crit, com un toc de corn, que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriptu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «¿Per què m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist».

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pòrtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los que temen al Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día que hizo el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación: / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / El Señor es Dios, él nos ilumina. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús.

El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete Iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métele en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

Vuit dies més tard, Jesús entrà

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Durant el temps de Pasqua ens acompanya l'Evangelí segons sant Joan. En aquest diumenge, l'evangelí ens recorda l'aparició del Ressuscitat als deixebles en dos diumenges consecutius, mentre es trobaven units. Aquesta presència reiterada del Ressuscitat entre els seus l'endemà del dissabte és l'inici de la celebració eucarística cristiana del diumenge com a dia del Senyor i de la comunitat.

En el text evangèlic d'avui hi conflueixen diversos elements que l'evangelista vol que tinguem presents. En primer lloc, el desig reiterat de pau per part del Ressuscitat cap als seus deixebles. Més enllà de la salutació ordinària dels jueus —Xalom (Pau)— el Ressuscitat és aquell qui omple de pau el cor dels seus deixebles, com ja els havia promès en el discurs de comiat, abans de la passió (cf. Jn 14,27). Enmig de la prova i de la persecució, els deixebles de Jesús traïem confiança i serenor, gràcies a la presència confortant del Senyor, que ens ha avançat en la prova i en la glòria.

Després, el Ressuscitat els mostra les marques de la passió, per tal de confirmar la seva identitat. El mateix Tomàs demana aquesta prova per creure que sigui Jesús mateix aquell que han vist els seus companys. Hi ha una continuïtat personal entre Jesús crucificat i Jesús ressuscitat, tot i que la seva existència sigui ara totalment nova: d'una existència humana i contingent, es presenta ara amb una existència divina i plena. Aquesta novetat d'existència provoca l'alegria dels deixebles; alegria que havia estat ja anunciada per Jesús (cf. Jn 16,22) i que contrasta amb la tristesa anterior, provocada per la passió i la mort del Mestre.

En tercer lloc, els deixebles reben una missió per part del Ressuscitat. Si Jesús és l'enviat del Pare (l'apòstol del Pare, en grec), ara els deixebles seran els enviats, els apòstols, de Jesucrist; i actualment i ensenyaran en el seu nom.

Després, Jesús alena sobre ells i els fa el do de l'Esperit Sant. El mateix Esperit que mou Jesús des del ventre virginal de Maria i que ve sobre ell en el Baptisme, és que transmet i deixa en herència als deixebles, per tal de perdonar els pecats en el nom de Déu, ja que només Déu pot perdonar-los (cf. Mc 2,7).

La fe de Tomàs neix de l'experiència del Ressuscitat, la nostra fe neix del testimoniatge d'aquells que van ser testimonis oculars de la Resurrecció i que van esdevenir en ministres de la Paraula (cf. Lc 1,2). Feliços nosaltres que hi hem cregut i, havent-hi cregut, tenim vida en el nom de Jesús, el Messies, el Fill de Déu.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 24, a les 12 h. Missa amb l'Hospitalitat Interdiocesana de Lourdes al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

Del dilluns 25 al divendres 29. Assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Dissabte 30, a les 20 h. Confirmacions a la Parròquia de la Santa Creu de Sabadell.

Diumenge 1 de maig, a les 12.30 h. Confirmacions a la Parròquia de la Santa Creu de Terrassa. / **A les 20 h,** missa a la Parròquia del Sagrat Cor de Sabadell amb la *Hermanidad Nuestra Señora Virgen de la Fuensanta* de Sabadell.

Notícies

Reunió de bisbes de Província Eclesiàstica. El dilluns 4 d'abril, el Bisbat de

Terrassa acollí la reunió ordinària dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Sota la presidència del cardenal Omella, arquebisbe metropolità, es varen reunir els bisbes de Terrassa, Sant Feliu de Llobregat i Barcelona. Tractaren diversos temes sobre la coordinació interdiocesana i els serveis comuns de les tres diòcesis.

Presentació d'un llibre sobre l'Evangeli segons sant Marc. El dia 6 d'abril a la Parròquia de Santa Maria del Jaire (La Torreta - la Roca del Vallès) es

va presentar el llibre *La Bona Notícia de Jesús. L'Evangeli segons Marc*. Intervingueren el Dr. Josep Rius Camps, biblista, i el P. Rodolf Puigdollers Noblom, escolapi, rector i doctor en Teologia, autor del llibre, que fa un estudi sobre el text del segon evangeli.

Convivència de seminaristes. Els dies 8 i 9 d'abril, un grup de seminaristes varen tenir una convivència i recés a Montserrat tot preparant-se per a les celebracions de la Setmana Santa. Les conferències varen ser a càrrec del P. Josep Enric Parellada, OSB.

La Passió a la Seu d'Egara. El dissabte 9 d'abril es va escenificar a la Sala Crespi de Terrassa *La Passió a la Seu d'Egara* en tres sessions: a les 17 h, a les 19 h i a les 21 h, adreçades a infants, joves i famílies. A la segona sessió —a les 19 h— s'introduí el cant de les sae-

tas, tan propi en aquest temps. Es va fer un recorregut sobre la Passió de Nostre Senyor amb textos, música, representacions i reflexions diverses.

Agenda

Pastoral de Joventut. El dissabte 30 d'abril, a les 12 h, al Seminari tindrà lloc la reunió de preveres i responsables de Pastoral de Joventut.

Campaments d'estiu per a joves. La Delegació de Joventut organitza campaments d'estiu per a joves de 1r a 3r d'ESO. Es duran a terme la setmana del 25 al 30 de juliol al Seminari de Tortosa. Per a més informació podeu visitar el seu web (<https://delejoveterrassa.com/be-apostle/>) o bé escriure un correu electrònic a beapostledelejove@gmail.com

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

¡Cristo ha Resucitado, Aleluya! ¡Verdaderamente ha resucitado, Aleluya!

Esta aclamación que es un saludo de Pascua que se utiliza en muchas partes del mundo, particularmente en las iglesias orientales, es también a la vez una gozosa afirmación de fe en la Resurrección del Señor. Afirma que el Señor Jesús está vivo, que fue Crucificado y murió en el Calvario, pero que Él está vivo, ha resucitado. Ésta es la confesión que seguramente exclamaron también los discípulos cuando se iban comunicando la noticia. ¡Cristo ha Resucitado! ¡Verdaderamente ha resucitado, Aleluya!

Aquellos discípulos que habían conocido a Jesús, que le habían visto morir y habían visto depositar su cuerpo en el sepulcro, se reencuentran con Jesús, su amigo, vivo. Es di-

fícil imaginar qué sentimientos deberían experimentar en aquellos momentos.

Difícil sí, pero no imposible. Podemos imaginar el desconcierto, las dudas, pero también la alegría de los apóstoles y primeros discípulos. De hecho, el Evangelio nos dice que uno de los apóstoles, Tomás, no quería creérselo, para él esto no podía ser. No había estado presente en la primera aparición de Jesús y cuando sus compañeros se lo contaron no se lo creía. Pero ocho días más tarde se encontraban todos juntos otra vez y entonces Tomás vio a Jesús resucitado y confesó a Jesús viviente: «Señor mío y Dios mío.»

Pero, ¿y nosotros?, ¿nos hemos encontrado con Jesús en nuestra vida? ¿Hemos tenido esa experiencia?

Y no me refiero a verle físicamente. Porque si no es así, si Él no está presente en nuestra vida significa que a esa vida le falta un elemento fundamental. Y además nos faltarán también la alegría y la esperanza verdaderas.

Todos tenemos preocupaciones, problemas que nos entristecen, a veces enfermedades, pero es necesario que dejemos que la alegría de la Pascua, la alegría del reencuentro, la presencia de este amigo que es el Hijo de Dios hecho hombre, que ha dado su vida por mí y que ha resucitado, se mezcle con todos estos sentimientos y lágrimas.

Tomás encontró a Jesús cuando ocho días más tarde estaba con los demás discípulos. Porque Jesús se hace presente en la comunidad, en

la Iglesia. Un Jesús fuera de la Iglesia, sin la Iglesia, no es el verdadero Jesús.

Él ha vencido el pecado y la muerte. La tumba no pudo sujetarlo. La piedra fue removida. Las dificultades en nuestras vidas no tienen porque detenernos. La fe nos ayuda a removerlas. Él está con nosotros: «Yo estaré con vosotros todos los días hasta el fin del mundo.»

La Pascua es un nuevo comienzo para Cristo y también para nosotros. Rezo para que experimentéis su presencia y su fuerza os llegue cada día. Que tengáis un santo tiempo de Pascua lleno de alegría y de esperanza.

¡Cristo ha Resucitado, Aleluya!
¡Verdaderamente ha resucitado, Aleluya!

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

